

der denne Sags 1ste Behandling. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Martin Madsen Halsted: Jeg takker den højtærede Forsvarsminister for hans velvillige Tilsagn om at overveje adskillige af de af mig gjorte Henstillinger angaaende Dagpengene og saa fremdeles.

Jeg skal dernæst kortelig optrække Linierne angaaende det Spørgsmaal om Avancementsforholdene, som har været drøftet mellem den højtærede Minister og mig. Jeg vil begynde med at udtale, at en af mine Hovedanker var den, at der ikke var ansat en Direktør i Ministeriet. Jeg havde saa meget des større Grund til at anke derover, som intet klarere har bevist Nødvendigheden af en Direktør end den Debat, der er ført om Avancementsspørgsmaalet mellem den højtærede Minister og mig, idet jeg ikke kan skønne, at den højtærede Minister har fremført nogen virkelig Grund for at forkaste det gamle System og antage det ny. Jeg maa samtidig gøre opmærksom paa, at den højtærede Minister ved sin Tiltrædelse var ganske klar over, at det var nødvendigt at have en militær Direktør, da Ministeren var en civil Mand og skulde bevæge sig paa et Omraade, hvor han nødvendigvis maatte have en saadan Støtte. Ministeren har senere gennem Pressen meddelt, at en saadan vilde blive ansat. Det forekommer mig da, at der er hengaaet for lang Tid, uden Posten har været besat, samtidig med at det er for vanskelige Avancementer, der har været at foretage for Ministeren uden den Støtte, han burde have paa dette Omraade.

Den højtærede Minister sagde, at jeg kun havde fremført Paastande. Jeg har hævdet, at det System, der er praktiseret nu i over 40 Aar, har skabt en nøjsom, flittig og tillidsfuld Officersstand. Dette er ingen Paastand; det er simpelt hen en Kendsgerning. Dernæst har jeg sagt, at det ny System vilde bringe glatte, bøjelige, servile Folk frem. Jeg tror med det Kendskab, jeg har til disse Forhold, med nogen Ret at kunne udtale dette. Det vil blive en Guldalder først og fremmest for Stræberne, hvis det System skal praktiseres fremdeles i den Udstrækning, som nu benyttes, og det kan jeg ikke erkende kan være til Hærens Tarv. Den højtærede Minister har til Gengæld hævdet, at han havde ikke alene det juridiske, men ogsaa det moralske Ansvar. Jeg maa paa det bestemteste benægte, at han har eller over-

hovedet kan faa det moralske Ansvar, der til mangler han den absolutte Betingelse at være Fagmand, at forstaa de Spørgsmaal, hvorom det drejer sig. Jeg har aldrig, jeg gentager det, villet betvivle den højtærede Ministers gode Hensigter. Derom kan der vel ikke tvistes, og det skal jeg derfor ikke opholde mig ved. Det er ikke en Paastand, det er en Kendsgerning.

Saa henviste Ministeren atter i Dag til Hærloven af 1857 og til Overgangsbestemmelserne, da vi forlode den gamle Hærlov og gik over til den ny. Men de Beviser, som Ministeren skulde have derfra, bære rigtignok absolut i modsat Retning, thi hvad vise de? De vise simpelthen, at man ved Krigen havde faaet Erfaring for, at der hist og her var enkelte Dygtigheder, som vare egnede til at føre Overgangsbestemmelserne igennem. Og det var nødvendigt den Gang at have unge Folk paa de øverste Poster. Jeg har for øvrigt ikke bestridt, at det kan være rigtigt og saa til andre Tider, men den Gang var det ganske særlig nødvendigt. Vi havde nemlig forladt den gamle Officersuddannelse med Højskolen og vare paa det Omraade gaaet over til et helt nyt System med den nuværende Officerssskole o. s. v., og vi omkalfatrede Hæren fra Top til Taa. Der maatte altsaa gaa en Tid, i hvilken et med den gennemførte Lov overensstemmende System kunde blive indøvet i Praxis, og til at gennemføre dette var det nødvendigt at have forholdsvis unge Folk, for at de kunde staa paa Pladserne længe nok til at fastslaa Systemet. Men hvad var det saa, man fik ud af dette System? Ja, den eneste Lighed, der maaske kunde tænkes at være mellem disse første Udnævnelser af meget unge eller forholdsvis unge Mænd og de nuværende Udnævnelser, skulde da være den, at der den Gang i Spidsen for Hæren stod en omtrent ligesaa civil Mand som nu, nemlig General Raasløff. Men det kommer alligevel ikke til at gælde, for det viste sig, at General Raasløffs militære Opdragelse gennem de mange Aar, før han var gaaet til Amerika og var kommen hjem igen, havde fæstet en bestemt Følelse i ham af, hvor disse Udnævnelser kunde lade sig praktisere, uden at ryste Hæren. Han stod ikke mindre end 4 Aar for Gennemførelsen af sit System, og hvad gjorde han i den Tid? Nøjagtigt eller i alt væsentligt det, man har gjort indtil nu. Man holdt sig til Ancienneteten saaledes, at blandt de virkelig duelige, der vare udpegede til at kunne bestride den næste overordnede Post, tog